

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ вносить
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно . . . . 1 „ — „
для заграниці 20 рублів або
40 франків.

Поодинокі числа по 6 кр.
в бюрі газет Л. Горовіца в
Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ

щодня крім неділь і ру-
ських свят о год. 5. по пол.

Редакция і Адміністрация
„Буковини“ находять ся в
Чернівцях (ул. Петровіча
ч. 2.)

Оголошеня приймає ся за
оплатою 6 кр. від стрічки;
а в „Надісланім“ по 10 кр.
від стрічки.

Тайна львівської рускої громади.

Всіх дивувало, з якої причини опозиція на зборах товариства ім. Шевченка напосіла ся не допустити до зміни статутів товариства, хоч ту зміну приготував кандидат опозиціоністів на голову товариства, проф. Грушевський. З напастливих промов о. А. Стефановича і проф. Прийма в тій справі видно було, що їм не йшло о добро товариства, лише о що иньше. О що іменно, се ми скажемо.

Але для зрозуміння суперечки при зміні статутів мусимо перше подати, в чім та зміна лежить. Іде тут лише о кілька параграфів, котрих зміну проф. Грушевський мотивував на зборах так: „Товариство називає ся науковим, а після теперішнього статута має кожний Русин право вступати в члени его. Чи тим справді ми служимо науці? Таж треба, аби в науковім товаристві плекало ся науку! Члени повинні бути до того спосібні. А тут може не один член бути чесним, добрим патріотом, але в науці нулею. Нам отже йшло о то, щоби піднести наукову повагу, науковий престиж товариства. Тому ми в предложеній зміні поділили членів на звичайних і надзвичайних. Звичайними членами іменує ся товариство людей, що визначають ся своєю наукою, своєю науковою

працею. Надзвичайним членом товариства може бути кожний чесний Русин, котрий платить свою вкладку. Однак при рішеннях на зборах мав би тепер право голосувати лише звичайний член, бо коли в нашім товаристві йде о науку, то справи такі можуть рішати лише люди науки. Тим не стане ся жадна кривда надзвичайним членам, їх в сьому разі не можна називати *misera contribuens plebs*, бо людям, котрі вправді єуть патріотами, але не займають ся наукою, годі дати право рішати над науковими справами! Закидують, що таким способом зменьшит ся число членів, що декого не допустять в звичайні члени. Ну, я думаю, кому справді залежало на розвитку нашого товариства, сей вже вступив в его члени, а коли хто доси не вступив, то видно, що ему не конче залежало на товаристві. Ще один важний заміт піднесли, іменно що після предложеній зміни дістане товариство характер інтернаціональний. Мені здаєть ся, що й сей закид не має жадної стійности. Адже де в сьвітї є який науковий інститут, котрий би обмежав своїх членів лише на одній народности?! Таке обмеженє не лицьє науковому характерови такого інститута! Зрештою виділ мав би в такім випадку можливість, лише Русинів іменувати членами. Отже сей закид зовсім не на місци. (Шокійний

Омельян Огоновський був членом краківської академії наук, др. Франко є членом кількох не-русских наукових товариств! — *Прим. Ред.*) Сим, думаю, доказав я нестійність, часом навіть непарляментарних, закидів деяких панів.“

Так мотивував проф. Грушевський зміну декотрих параграфів. Як бачимо, інтенцію мав виділ як найліпшу, бажав справді поваги і розвою товариства, — так що-ж? коли се львівським опозиціоністам не в смак. Они інакше дивлять ся на ціль товариства ім. Шевченка, дарма, що самі перед кількома літами причинили ся до зміни его на наукове і тим вказали ему его обовязки і задачі. Они вважають тепер се товариство дійною короною для непоплатних, партийних і то опозиційних часописий, хоч се товариство яко наукове партийним не повинно бути а повинно головну свою увагу класти на безпартийні науково-літературні видавництва.

З тої причини львівські опозиціоністи, як постановили „нищити“ всюди п. Барвіньського, так хотіли тепер усунути его з головодства товариства ім. Шевченка, щоби керму товариства взяти в свої руки. А на що то? — се нам пояснять автографовані листи, які розсилав катехит о. Александр Стефанович до опозиціоністів на

19)

ЦАРІВНА.

Оповіданє

Ольги Юсобилянської.

(Дальше).

„Ви можете про те все діняти свого, значить: у вас не може ніхто відбити позитивної ціли“ сказала я, „тому що добитись до неї залежить від вас самих, але я? Подумайте собі, яке жите передо мною! Яка ціль у мене!“

„Так придумайте собі яку небудь!“

„Чи се можна?“

„Можна.“

„Що-ж ви придумали би на моїм місци?“

„Я придумав би перше... і то найперше розручити ся.“

„О, се не можливо, се зовсім не можливо, пане Орядин!“ відповіла я скоро, сполохана немало наглим чутєм, немов би він нарушував ти ми словами тайну моєї душі, що тліла на дні єї і істнувала більше яко чутє, ніж як сформуловані зариси яких небудь думок.

„Видите? Ви вже аж налякали ся!“ сказав він з легкою відтінкою глузу в голоєї „а однакж се на мою думку повинна би в вас бути перша ціль, коли пересвідчили ся, що ви не... незадоволені...“

„З того... розумієте мене?... з того нема в мене виходу!“ відповіла я тихо „але скажіть щось иньше, щось, що не було би злучене з тим!“

Він знов здвигнув плечима. — „Далі я не знаю. Хіба сказав би ще „бути щасливим“, але се також злучене з тим, що ви боїте ся нарушити!“

„Що я бою ся нарушити!“ прошептала я ледви чутно за ним, немов завмираючий відгомін его голосу... „А крім того нема вже нічого, пане Орядин?“

„Та що-ж би? Чогось неприродного не можемо здобувати нашими людськими мізерними силами і нашим чутєм; ми-ж люди!“

„Так, ми люди!“ — сказала я і хотіла додати: „А мені все здавало ся давно, що я буду дуже, дуже щасливою!“ але не сказала сих слів, задала їх.

Він стояв он-там недалеко від мене, мовби не той сам, що звав мене колись своєю царівною, русалкою прегарною, мовби не упивав ся ніколи моїм видом, не цілував ніколи ані одного пальця моєї руки, і що все те викохала лише моя уява, а ему щось подібне ані на думку не приходило; здавав ся якимсь таким перенятим самим сухим чистим розумом, настроєним більше до глузу, чим до зрозуміння якої небудь душі, що я бояла ся послідні слова вимовити. Впрочім — по що? Щоби пожалів? Ні! І я відвернула ся гордо від него...

В сусіднім сальоні кінчила Зоя гарний твір Шумана різкими, короткими акордами. Я звернула ся до неї туди, щоби подякувати їй за гру, котрої нині майже не слухала, і щоби вже попрацювати ся. Вже перейшла „огневу пробу“, котрої так бояла ся, перед котрою, йдучи сюди,

аж дзвонила зубами. Тепер успокоїла ся аж до холоду і хотіла геть йти.

Він і собі вийшов з комнати.

Попрацювавши ся з всіми вийшла я, а на подвірю стрінула его знову; чекав на мене.

„Хочу провести вас до дому“, сказав, запинаючи старанно своє пальто аж під шню, „щоб не замерзти. Сего би вам Лорден ніколи не простив. А прогос того“ додав описля побіжно, „чи ви дійсно хочете за него йти?“

„Не „хочу“, тільки мушу?“

„І що-ж се значить: „мушу“?“

Я відповіла ему щось про „обставини, зависимість, сирітство“ і т. п.

„Е, що там!“ відповів „коли вже мусите йти з дому, то віддайтесь хоть за такого чоловіка, котрого могли би шанувати і котрий подав би вам иньший бит, значить, щоб хоть стояли собі матеріально пишно, а так... що він за один? От незначний, здивачілий старий пергамент, де вже він вам пара!“ І засміяв ся до власних слів.

В мені прокинуло ся щось. Не почутє обиди, о ні! і не охота обороняти неспритомного Лордена, котрого я справді дуже не любила і була би рада не бачити его вже ніколи в житю. Се була радше якась тонка, тонесенька душевна струна, що обізвала ся тепер на поклик сьміху его, але обізвала ся чудно-болючим, негармонійним зойком. В тім сьміху его було щось, що мене відонхнуло від него.

„Якже мені жити при вуйку дальше, коли тїтка докаже майже що години, що я для них

дня 5-го мая з Калькути до Гудзону. Коло острова Гелени зловили моряки трох вовків морських. В жолудку одного такого вовка найшли они одно число льондонської часописи Times. Число було лише кілька днів перед тим видане, значить, оно мусіло недовго перед зловленем дістатися до жолудка вовка морського. Очевидно хтось з переїзджуючих кинув газету в море, а через жолудок вовка дістала ся она в руки моряків, так що они могли прочитати найновіші вiсти. Для купців, котрі в тім числі були анонсовані, мусіла то бути незвичайна реклама.

Померли о. Іван Рудницький, гр. кат. парох в Дібріві, нараївського деканата, в 65-ім році життя, а 39-ім сьвященства; — Михайло Гмитрасевич, народний учитель в Дмитровичах, в 57-ім році життя, а 37-ім свого учительства.

Приватна клініка хірургічна

(Приватна клініка операційна)

Д-РА СТ. КВЯТКОВСКОГО

емерит. оператора ц. к. хірург. клініки університетської Білльота-Гуссенбаєра у Відні
находить ся

в Чернівцях, улица Менгера ч. 25.

В справі приймає хорих і інших інформацій треба удавати ся до управителя приватної клініки Д-ра Квятковського в Чернівцях, улица ратушева (дім Вішоффера). (12—100)

Телеграми „Буковини“.

З дня 13-го червня 1896 року.

Будапешт. Бюджетова комісія австрійської делегації закінчила вже свої наради над бюджетом спільного рахункового двору, спільного міністерства фінансів і мита. Також прийнято реферат дел. Думби про заграничні справи, в котрім висказує ся повне довіре до заграничної політики гр. Голуховського.

Будапешт. Послiдне засiдане делегації відбуде ся в понеділок, дня 22-го с. м.

Прага. Позаяк намірені в днях 14-го с. м. зєбави німецьких гімнастиків і чеських Соколів мають характер демонстративний і можна побоювати ся розрухів, то намістництво заборонило обхід тих торжеств.

Берлин. Стан здоровля кн. Бісмарка так погіршив ся, що лікар ему заборонив приймати гостей.

Літературне Товариство „РУСКА БЕСІДА“ в Чернівцях,
улица Петровича число 2,
має на складі:
„Ілюстровану бібліотеку“
для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем
року 1886, 1887, 1888, 1890, 1891, 1892, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 7 разом за 7 зр.
З пересилкою поштовою 7 зр. 30 кр.

Поручаємо гостинницю Метрополь Лерхенфельда в Чернівцях при улиці Ратушевій.

Котвиця
Liniment. Capsici comp.
з антики Ріхтера в Празі,
загально признаний знаменитий усмирюючий лік на втиранє: по ціні 40 кр., 70 кр. і 1 зр.; можна купити у всіх аптеках. Просимо жадати сей загально улюблений лік просто під назвою Ріхтера Liniment з котвицею і приймаєти з остророжністю лише флашки зі знамем знаком охоронним „Котвиця“ бо лише ті правдиві.
Аптека Ріхтера під золотим львом у Празі.

І. Рехенберга книгарня і папірня в Чернівцях, улица ратушева 23. Поручаю ся до доставлюваня руских книжок і газет. Маю великий склад руских книжок для всіх шкіл. Прибори до писаня продаю по найдешевших цінах. Для шкіл народних особливо користні услія.
12—12 **І. Рехенберг.**

„Дністер“
товариство взаїмних обезпечень
у Львові ул. Валова ч. 11.
перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Вєч. Духовеньству і всім вірним через Впреосєв. Митр. і Преосєв. Еп. Ординарияти всіх трєх галицких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарскі знаряди, збіже в зерні і соломі, сїно в стогах і будинках протів шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.
Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сейчас по пожарі, а договори заключені з першими Товариствами контрасекураційними подають „Дністрови“ можливість обезпечувати і виплачувати і найвисші суми.
Полїси „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотечних.
На житє можна обезпечати ся через „Дністер“ після всіх можливих комбінацій в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котре дає як найкористівїші услія і видає полїси і квїти в рускїм язичі.
Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, етоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третих лиць вкладки до опрєцентованя по 5 процент. Ігаранція цілковита. Удїли по 50 корон. Позички удїляють ся тільки властителям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двох членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.
Зголошеня о удїленє агєнції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

Рух поїздів залізничих
важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	Поїзди			Відходять	Поїзди		
	поспїшні	особові	мішані		поспїшні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станіславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Святини, Коломиї, Станіславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яє, Сучави, Глибоки	329	912	1000 523	До Глибоки, Сучави, Яє, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиць, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиць			430 621
до Львова				зі Львова			
З Відня, Кракова	130 510	655	930 955	До Кракова і Відня	250 1100	440	955 645
З Букарешту, Сучави, Чернівців, Станіславова	955	613	728 201	„ Підволочиск	211 600	930	1045
З Підволочиск	230 1005	805	510	„ „ з Підзамча	225 614	948	1112
З „ на Підзамче	218 950	742	445	„ Чернівців, Сучави, Яє, Букарешту	610	1025	245 1015
Зі Стрия		1210	8 150	„ Стрия		522	935 722
З Белзця		800	545	„ Белзця		915	705
Зі Сколього і Стрия		1010		„ Сколього і Стрия			305
З Відня, Кракова (т. зв. блискавичний потяг)		845		„ Кракова, Відня, (т. зв. блискавичний потяг)	840		

Підчеркнені числа означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Середно-європейский час ріжнить ся від львівського о 36 мінут, а від черновецького о 44 мінут; коли на залізници є 12 год., то на львівськїм годиннику є 12 год. 36 мін., а на черновецькїм 12 год. 44 мінут.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях. За редакцію відповідає **Осип Маковей.**
З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осина Бучканича.

